

- 3) Αναπέμπει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί των αιτημάτων της Αθηναϊκής Τεχνικής ΑΕ περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 2ας Ιουνίου 2004 να θέσει στο αρχείο την καταγγελία της περί κρατικής ενισχύσεως που χορήγησε η Ελληνική Δημοκρατία στην κοινοπραξία Hyatt Regency στο πλαίσιο της αναθέσεως της δημόσιας συμβάσεως με αντικείμενο την παραχώρηση του 49 % του κεφαλαίου του καζίνο Mont Parnès.
- 4) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 42 της 24.2.2007.

Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 10ης Ιουλίου 2008 [αίτηση του Tribunal Dâmbovița (Ρουμανία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Ministerul Administrației și Internelor — Direcția Generală de Pașapoarte București κατά Gheorghe Jipa

(Υπόθεση C-33/07) (¹)

(Ιθαγένεια της Ενώσεως — Άρθρο 18 ΕΚ — Οδηγία 2004/38/ΕΚ — Δικαίωμα των πολιτών της Ενώσεως και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στο έδαφος των κρατών μελών)

(2008/C 223/16)

Γλώσσα διαδικασίας: η ρουμανική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal Dâmbovița

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ministerul Administrației și Internelor — Direcția Generală de Pașapoarte București

κατά

Gheorghe Jipa

Αντικείμενο

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως — Tribunal Dâmbovița — Ερμηνεία του άρθρου 18 ΕΚ και του άρθρου 27 της οδηγίας 2004/38/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 και για την κατάργηση των οδηγιών 64/221/ΕΟΚ, 68/360/ΕΟΚ, 72/194/ΕΟΚ, 73/148/ΕΟΚ, 75/34/ΕΟΚ, 75/35/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 93/96/ΕΟΚ (ΕΕ L 158, σ. 77)

Διατακτικό

Τα άρθρα 18 ΕΚ και 27 της οδηγίας 2004/38/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των

μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 και την κατάργηση των οδηγιών 64/221/ΕΟΚ, 68/360/ΕΟΚ, 72/194/ΕΟΚ, 73/148/ΕΟΚ, 75/34/ΕΟΚ, 75/35/ΕΟΚ, 90/364/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 93/96/ΕΟΚ, δεν εμποδίζουν την εφαρμογή εθνικής ρυθμίσεως επιτρέπουσας τον περιορισμό δικαιώματος υπηκόου κράτους μέλους να μεταβαίνει στο έδαφος άλλου κράτους μέλους, ιδίως με την αιτιολογία ότι είχε επαναπατριστεί προηγουμένως από αυτό λόγω της «παράνομης διαμονής» του εκεί, υπό την προϋπόθεση ότι, αφενός, η προσωπική συμπεριφορά του εν λόγω υπηκόου αποτελεί πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας και ότι, αφετέρου, το σκοπούμενο περιοριστικό μέτρο είναι ικανό να εξασφαλίσει την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού και δεν υπερβαίνει το αναγκαίο μέτρο. Εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει αν συμβαίνει κάτι τέτοιο στην υπόθεση της οποίας έχει επιληφθεί.

(¹) ΕΕ C 140 της 23.6.2006.

Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 10ης Ιουλίου 2008 [αίτηση του Arbeidshof te Brussel (Βέλγιο) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding κατά Firma Feryn NV

(Υπόθεση C-54/07) (¹)

(Οδηγία 2000/43/ΕΚ — Κριτήρια επιλογής του προσωπικού ενέχοντα δυσμενή διάκριση — Βάρος αποδείξεως — Κυρώσεις)

(2008/C 223/17)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Arbeidshof te Brussel

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding

κατά

Firma Feryn NV

Αντικείμενο

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως — Arbeidshof te Brussel — Ερμηνεία των άρθρων 2, παράγραφος 2, στοιχείο α', 8, παράγραφος 1, και 15 της οδηγίας 2000/43/ΕΚ του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 2000, περί εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχείρισης προσώπων ασχέτως φυλετικής ή εθνοτικής τους καταγωγής (ΕΕ L 180, σ. 22) — Κριτήρια επιλογής προσωπικού ενέχοντα άμεση διάκριση λόγω φυλετικής ή εθνοτικής καταγωγής — Βάρος αποδείξεως — Εκτίμηση και διαπίστωση από το εθνικό δικαστήριο — Υποχρέωση ή όχι του εθνικού δικαστηρίου να διατάξει την παύση της δυσμενούς διακρίσεως

Διατακτικό

- 1) Το γεγονός ότι ένας εργοδότης δηλώνει δημοσίως ότι δεν θα προσλάβει μισθωτούς με ορισμένη εθνοτική ή φυλετική καταγωγή συνιστά άμεση δυσμενή διάκριση κατά την πρόσληψη, υπό την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2000/43/ΕΚ, του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 2000, περί εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχείρισης προσώπων ασχέτως φυλετικής ή εθνοτικής τους καταγωγής, δεδομένου ότι τέτοιου είδους δηλώσεις είναι ικανές να αποτρέψουν σοβαρά ορισμένους υποψηφίους από την υποβολή της υποψηφιότητάς τους και, επομένως, να εμποδίσουν την πρόσβασή τους στην αγορά εργασίας.
- 2) Οι δημόσιες δηλώσεις με τις οποίες ο εργοδότης καθιστά γνωστό ότι, στο πλαίσιο της πολιτικής του προσλήψεων, δεν θα προσλαμβάνει μισθωτούς ορισμένης εθνοτικής ή φυλετικής καταγωγής αρκούν προκειμένου να τεκμαίρεται, υπό την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/43, η ύπαρξη πολιτικής προσλήψεων ενέχουσας άμεση δυσμενή διάκριση. Στην περίπτωση αυτή, στον εν λόγω εργοδότη εναπόκειται να αποδείξει ότι δεν παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχείρισης. Μπορεί να το πράξει, μεταξύ άλλων, αποδεικνύοντας ότι η πραγματική πολιτική προσλήψεων της επιχείρησης δεν αντιστοιχεί στις δηλώσεις αυτές. Στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να εξακριβώσει αν έχουν αποδειχθεί τα προσαπτόμενα πραγματικά περιστατικά και να εκτιμήσει αν επαρκούν τα στοιχεία που προσκομίζονται προς στήριξη των ισχυρισμών του εργοδότη αυτού ότι δεν παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχείρισης.
- 3) Το άρθρο 15 της οδηγίας 2000/43 επιτάσσει όπως, ακόμη και όταν δεν μπορεί να εντοπισθεί συγκεκριμένο θύμα, το σύστημα κυρώσεων που έχουν εφαρμογή στις παραβάσεις των εθνικών διατάξεων που έχουν θεσπισθεί για τη μεταφορά της οδηγίας αυτής στο εσωτερικό δίκαιο είναι αποτελεσματικό, ανάλογο προς τις παραβάσεις και αποτρεπτικό.

(¹) ΕΕ C 82 της 14.4.2007.

Απόφαση του Δικαστηρίου (δευτέρο τμήμα) της 17ης Ιουλίου 2008 — Franco Campoli κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

(Υπόθεση C-71/07 P) (¹)

(Αίτηση αναιρέσεως — Υπάλληλοι — Αμοιβή — Σύνταξη — Εφαρμογή διορθωτικού συντελεστή που υπολογίζεται σε συνάρτηση με το μέσο κόστος ζωής στη χώρα κατοικίας — Μεταβατικό καθεστώς προβλεπόμενο από τον κανονισμό περί τροποποιήσεως του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης των υπαλλήλων — Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας)

(2008/C 223/18)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Αναιρεσείων: Franco Campoli (εκπρόσωποι: G. Vandersanden, L. Levi και S. Rodrigues, δικηγόροι)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: V. Joris και D. Martin), Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εκπρόσωποι: M. Arpio Santacruz και I. Sulce)

Αντικείμενο

Αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 29ης Νοεμβρίου 2006, T-131/05, Campoli κατά Επιτροπής, με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε ως εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει αβάσιμο το αίτημα για ακύρωση των εκκαθαριστικών σημειωμάτων συντάξεως από τον Μάιο έως τον Ιούλιο 2004, κατά το μέτρο που εφαρμόζουν για πρώτη φορά διορθωτικό συντελεστή υπολογιζόμενο παρανόμως βάσει του μέσου κόστους ζωής στη χώρα κατοικίας του αναιρεσείοντος και όχι βάσει του κόστους ζωής στην πρωτεύουσα της χώρας αυτής — Συνέπειες της έναρξης ισχύος του νέου κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων όσον αφορά το σύστημα των διορθωτικών συντελεστών — Μεταβατικό καθεστώς για τους υπαλλήλους που συνταξιοδοτήθηκαν πριν την 1η Μαΐου 2004 — Μέθοδος υπολογισμού των διορθωτικών συντελεστών και τήρηση της αρχής της ίσης μεταχείρισεως — Υποχρέωση αιτιολογήσεως

Διατακτικό

Το Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την κύρια αναίρεση και την ανταναίρεση.
- 2) Ο F. Campoli, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

(¹) ΕΕ C 117 της 26.5.2007.

Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 17ης Ιουλίου 2008 (αίτηση του Arbeitsgericht Bonn, Γερμανία, για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως) — Andrea Raccanelli κατά Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV

(Υπόθεση C-94/07) (¹)

(Άρθρο 39 ΕΚ — Έννοια του «εργαζομένου» — Μη κυβερνητική οργάνωση δημόσιας ωφέλειας — Υποτροφία για την εκπόνηση διδακτορικής διατριβής — Σύμβαση εργασίας — Όροι)

(2008/C 223/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Arbeitsgericht Bonn